

Kapitel 1

GUBBEN och GUMMAN SOM GJORDE ARBETSBYTE

Det var en gubbe som arbetade i skogen och högg ner träd. När han kom hem om kvällarna var han så gnällig. Han tyckte att gumman, som gick hemma hade det så bra.

Hon fick gå i stugvärmen och lukta på det nygräddade brödet. Gumman satt tyst tills han hade gnällt färdigt. Sedan föreslog hon att de skulle byta arbete. Det tyckte gubben var bra och ville börja nästa dag. På morgonen sa gumman:

– Du måste baka bröd för det är snart slut och du ska mjölka kon och kärna smör. Du får inte glömma att släppa ut kon på bete.

Gumman gick till sitt arbete i skogen och gubben gick ut och mjölkade kon. Sedan gick han in och rörde till en deg. Han tände eld i bakugnen. Medan ugnen blev varm kavlade han ut degen till bullar och runda kakor.

När han hade satt in de första kakorna i ugnen kände han sig väldigt hungrig. Till det nya goda brödet skulle det smaka gott med en fläskbit och en stor mugg öl! Han gick ner i källaren för att hämta fläsk och öl. Han letade först upp en riktigt fin fläskbit, som han la på trappan. Sedan tog han sin mugg och började fylla den med öl från öltunnan.

Men oj! Hunden kom smygande och tog fläskbiten. Gubben sprang efter, men han kunde ju inte alls springa lika fort som hunden, så den fläskbiten fick gubben aldrig mera se.

När gubben kom tillbaka till källaren hade allt ölet i tunnan runnit ut på golvet. Han hade glömt att stänga kranen på tunnan. Inget fläsk och inget öl! Vad skulle gumman säga? Men han hade ju i alla fall det goda brödet. Trodde han ja! Han hade glömt att passa brödet. Nästan allt brödet hade blivit svart och förstört.

Nu var han tvungen att kärna smöret och hämta vatten. Det var nog bäst att han tog kärnan på ryggen så att ingenting hände med smöret. När han lutade sig framåt för att fylla vattenhinken rann smöret och kärnmjölken ner i vattnet. Oj, oj, oj inget fläsk, inget öl, inget bröd och inget smör. Så arg hans gumma skulle bli! Och dessutom hade han glömt att ta ut kon på bete och han som skulle laga mat till gumman, som snart var hemma igen. Gubben tänkte att han kunde hjälpa upp kon på taket så skulle hon hinna äta lite innan det var dags för kvällsmjölknigen. Gubben band ett rep om kons hals och slängde ner repet genom skorstenen. Sedan knöt han repet om sin mage för att han skulle känna om kon föll över kanten på taket. Naturligtvis ramlade kon ner och gubben åkte upp i skorstenen.

När gumman kom hem såg hon hur kon dinglede i repet. Hon skar av repet. När hon kom in i köket låg gubben på golvet alldeles svart och omtumlad.

Kapitel 1

Nästa morgon var gubben tyst. Utan ett ord tog han yxan och gick till sitt arbete. När han kom ut i skogen såg han att gumman hade gjort ett bra arbete. I fortsättningen var gubben aldrig gnällig. Tvärtom var han snäll mot sin gumma och visade att han tyckte om henne och hennes arbete. Och aldrig mer talade han om att byta arbete.

Kapitel 2

POMPERIPOSSA

Det var en gång en förfärligt gammal häxa, som hette Pomperipossa. Hon hade små, röda ögon och en stor mun med fyra tänder i. Hon hade en stor puckel på ryggen och en lång, vårtig näsa. Det tråkiga med henne var att näsan växte och blev längre och längre för varje gång som hon förtrollade någon. Pomperipossa var mycket rik. Hon bodde ensam i ett litet hus långt inne i skogen. Det var ingen som vågade hälsa på henne för att hon förtrollade alla som kom.

I landet fanns det en kung, som hade två barn, prins Pipi och prinsessan Fifi. En dag gick de på promenad i parken. Prinsessan Fifi ville gå ut i skogen. Hovmarskalken, som var med dem, tyckte inte om det, men följde med i alla fall. Snart kom de fram till ett kärr. Hovmarskalken blev våt om fötterna och gick hem för att ta på sig stövlarna.

Barnen skulle stanna där de var och vänta på honom.

Men de tyckte att det var spännande ute i skogen och gick längre och längre in. Nu råkade det vara så, att det var Pomperipossas skog och snart kom barnen fram till hennes hus. Pomperipossas hus var byggt av korvar och skinkor och bröd. Barnen var hungriga för de hade inte ätit ordentligt till frukost. Just som Pipi tog en korv från huset stack häxan ut huvudet. Hon ville bjuda barnen på pannkaka och sylt. Barnen blev glada och följde med in i huset. Genast förtrollade Pomperipossa dem till två vita gäss.

Barnen försökte att ropa på hovmarskalken, men det gick inte för de kunde ju inte tala längre utan bara kackla. Pomperipossas näsa växte genast en halv meter när hon hade förvandlat Pipi och Fifi. Häxan tyckte att gässen skulle simma i sjön och där fick de äta grodor istället för pannkaka och sylt. Pipi och Fifi tyckte att grodorna smakade äckligt.

Pomperipossa stod på stranden och stödde sig på sin långa näsa. Plötsligt hörde hon något som prasslade bakom sig. Det var hovmarskalken som hade kommit tillbaka. Han drog sitt svärd för att hugga näsan av häxan, men då förtrollade hon hovmarskalken till en kraxande kråka.

– Ha, kraxa och kackla ni. Det enda som kan befria er från förtrollningen är att ni får höra världens allra förfärligaste skrik. Då blir allt som jag har förtrollat som vanligt igen.

Men jag, jag förvandlas till en sten, sa Pomperipossa.

En massa små fåglar flög runt, runt Pomperipossas huvud. De var arga och ville hjälpa Pipi och Fifi. Häxan blev väldigt irriterad. Ilskan gjorde henne varm och näsan blev alldeles kokhet. Hon var tvungen att stoppa näsan i sjön. I sjön bodde en stor kräfta som inte hade fått mat på flera månader. Kräftan grep tag i häxans näsa så hårt den kunde.

Kapitel 2

Pomperipossa skrek så förfärligt att hon blev alldeles illröd, men kräftan släppte inte taget ändå. Pomperipossa fortsatte att skrika så att det hördes ända till Afrika.

– Det var verkligen världens förfärligaste skrik, pep alla fåglarna. Och fåglar talar alltid sanning. Då löstes förtrollningen. De vita gässen blev prins Pipi och prinsessan Fifi.

Kråkan blev hovmarskalk igen och allt annat som Pomperipossa hade förtrollat blev som vanligt igen.

Hovmarskalken tog prins Pipi och prinsessan Fifi i handen och sprang med dem ut ur skogen så fort de kunde.

Hemma i slottet satt kungen och var mycket orolig och arg. Han visste inte vart barnen och hovmarskalken hade tagit vägen. Kungen blev så glad när han fick se dem alla igen.

Barnen berättade allt om Pomperipossa och då förstod kungen att de inte kunde hjälpa att de hade varit borta så länge.

Pomperipossa förvandlades till en stor sten. Du kan se henne ännu om du kommer till den där sjön, men hon är nu övervuxen av mossa och buskar och hon ser ut som ett litet berg med en lång näsa.

Kapitel 3

DUMMERJÖNS

Det var en gång en man som hade två söner. Ja, han hade egentligen tre, men den tredje räknade man inte med, för han hade lite svårt för sig. Han kallades för Dummerjöns.

En dag kom bud från slottet att prinsessan skulle gifta sig med den man som kunde svara klokast och roligast på alla frågor. De två äldsta bröderna förberedde sig i åtta dagar.

Den ene lärde sig alla tidningar utantill och den andre lärde sig att brodera hängslen. Fadern gav dem var sin häst, den ena brun och den andra vit. När bröderna skulle ge sig iväg kom Dummerjöns och undrade vad de skulle göra. När han fick höra att de var på väg till prinsessan för att fria, ville han också följa med. Fadern hade inte fler hästar och tyckte inte att Dummerjöns skulle följa med, eftersom han ändå inte kunde svara på några frågor.

Men Dummerjöns lydde inte. Han tog sin gamla getabock och red efter bröderna. Efter en stund fick han syn på en gammal död kråka, som låg på vägen.

– Den kan vara bra att ha och ge till prinsessan, tänkte han.

När han hade ridit ytterligare en bit hittade han en trasig trätoffel. Ovanlädret var helt borta.

– Den kan vara bra att ha, tänkte Dummerjöns, plockade upp toffeln och red vidare.

Efter en stund upptäckte han att diket var fullt av fin, mjuk gyttja. Naturligtvis måste han ha med sig lite gyttja till prinsessan. Han stoppade hela fickan full.

Bröderna, som var nästan en hel timme före Dummerjöns, hade nu kommit fram till slottet. Där stod redan friare i två långa rader. Varje friare hade fått ett nummer. De blev inropade till prinsessan, som hade fem skrivare. Dessa skrev upp allt vad friarna sa. Nu var det första broderns tur, men han glömde bort vad han skulle säga när han kom in till prinsessan.

– Du duger inte, sa hon.

Då kom andre brodern in. Det gick lika illa för han kom inte heller ihåg någonting.

– Ta ut honom. Han duger inte, sa prinsessan.

Nu kom Dummerjöns. Han red ända in i rummet.

– Oj, oj vad hett här är! ropade Dummerjöns.

– Ja, vi steker tuppsycklingar idag, sa prinsessan.

– Det var bra, tyckte Dummerjöns, för då kunde jag kanske passa på att få min kråka stekt.

– Det går bra, svarade prinsessan, men har du något att steka den i?

Då tog Dummerjöns fram den gamla toffeln. Prinsessan tyckte att det skulle räcka till en hel måltid om de bara hade haft sås. Dummerjöns tog gyttjan ur fickan och hällde den över toffeln och kråkan.

Kapitel 3

Prinsessan var förtjust, för Dummerjöns kunde både ge kloka och roliga svar.

– Dig vill jag gifta mig med, sa prinsessan och kysste Dummerjöns mitt på munnen.

Dummerjöns blev den roligaste och klokaste kung som landet hade haft. Det tyckte både folket och prinsessan.

Kapitel 4

POJKEN SOM GICK TILL NORDANVINDEN

Det var en gång en fattig kvinna som hade en son. Kvinnan var klen och sjuk, så hon bad sin son att hämta mjöl ute i boden. Hon skulle koka gröt.

Just som sonen klev ut på trappan med mjölet, kom Nordanvinden flygande. Vinden tog mjölet med sig och for bort genom luften. Pojken gick tillbaka för att hämta mera mjöl, men Nordanvinden tog mjölet den gången också. Tre gånger försökte pojken hämta mjöl, men vinden tog det. Då bestämde sig pojken för att hämta tillbaka mjölet hos Nordanvinden. Vägen dit var lång. Till sist kom han fram.

– Vad vill du? frågade Nordanvinden.

– Jag vill ha tillbaka mjölet som du tog från mig. Vi kommer att svälta ihjäl om du gör så, sa pojken.

Men Nordanvinden hade inte något mjöl utan pojken fick istället en duk, som kunde ge dem mat i huset. Man skulle bara säga: "Duk, duka upp!" och strax blev duken full av god mat.

Vägen hem var lång, så pojken beslöt sig för att sova över på ett värdshus. Där visade han alla gästerna vad han hade fått av Nordanvinden. Ägaren till värdshuset tyckte att han behövde just en sådan duk. Därför smög han in till pojken på natten och bytte ut duken. När pojken kom hem till sin mor, var han så glad och lycklig. Nu skulle de aldrig mera behöva svälta. Men när han skulle visa vad duken kunde, hände ingenting!

Då bestämde sig pojken för att gå tillbaka till Nordanvinden och klaga.

Nordanvinden hade inte något mjöl och inga fler dukar, så pojken fick en bock istället.

Bocken kunde göra pengar när man sa: "Bock, gör pengar!"

Pojken skulle även denna gång sova över på värdshuset. Pojken var nyfiken och ville pröva sin bock hos värdshusvärdens. När värden såg bocken göra pengar blev han förtjust och bytte ut den under natten. På morgonen vandrade pojken hem till sin mor.

– Nu behöver vi aldrig mera vara fattiga, sa pojken, för bocken kan göra guldpenningar.

Men se det kunde den inte alls. Då gick pojken till Nordanvinden för tredje gången. Nu hade vinden ingenting annat att ge pojken än en gammal käpp. Den käppen började att slå så fort man sa: "Käpp, slå på!" och slutade inte förrän man sa: "Käpp, håll upp! ".

På kvällen tog pojken in på värdshuset igen. Pojken hade gissat att värden bytt ut både duken och bocken. Därför låtsades pojken sova, när värden kom smygande för att ta käppen. Värden trodde nämligen att käppen kunde göra lika bra saker som duken och bocken kunde.

Kapitel 4

Just som värden skulle ta käppen ropade pojken: "Käpp, slå på!".

Käppen började att slå värden.

– Aj, aj, aj, skrek värden. Låt käppen sluta att slå. Den slår ju ihjäl mig. Du får tillbaka duken och bocken.

När pojken tyckte att värden fått tillräckligt med stryk sa han: "Käpp, håll upp!" Pojken stoppade duken i fickan, tog käppen i handen och band ett rep om bockens horn och gick hem till sin mor med duken, bocken och käppen.

Nog fick pojken bra betalt för mjölet.

Kapitel 5

GRODPRINSEN

Det var en gång en kung som bodde i ett stort slott. Kungen hade en vacker drottning och tre söta döttrar. Allra sötast var den yngsta prinsessan.

När hon föddes hade hon fått en guldkula av den goda féen. Kulan skulle ge prinsessan lycka och hon var mycket rädd om den. En dag lekte prinsessan ute i slottets park. Hon kastade sin kula högt upp i luften och fångade den igen. En gång när hon kastat väldigt högt kunde hon inte fånga kulan utan den ramlade ner i en brunn som fanns i parken.

Med ett stort plums försvann den ner i den djupa vattnet.

Så ledsen prinsessan blev. Hon började gråta och snyftade så högt att fåglarna slutade sjunga och undrade vad som hänt.

Då hörde prinsessan någon som ropade. Lilla söta prinsessa varför gråter du så?

Prinsessan kunde först inte se vem det var som ropade, men sedan upptäckte hon att det var en stor grön groda som satt på ett av brunnens trappsteg.

”Jag har tappat min guldkula i brunnen och nu blir jag olycklig hela mitt liv”, snyftade prinsessan och brunnen är så djup så ingen kan hitta kulan igen.

Var inte så ledsen prinsessa, kväkte grodan.

Jag kan säkert hitta din kula men då vill jag ha en belöning.

Du får allt vad du vill ropade prinsessan och slutade gråta. Du får mina kläder, mina smycken och alla mina leksaker. Ja, till och med min guldkrona får du.

Grodan skakade på huvudet. ”Nej, ingenting av det vill jag ha.”

Vad ska jag då kunna ge dig? syftade prinsessan.

Du ska bli min vän och låta mig bo hos dig. Låta mig äta på din tallrik och sova hos dig i din säng”, svarade grodan.

Ja, ja, ropade prinsessan. Du får allt vad du vill, om du hämtar min guldkula.

Grodan dök ner i brunnen och var borta länge. Under tiden tänkte prinsessan för sig själv. En ful äcklig groda kan man väl inte ha till vän och låta sova i sin säng.

Usch, att den skulle äta min mat på min tallrik!

Får jag bara tillbaks kulan springer jag min väg och grodan får vara kvar här i brunnen.

När grodan kom upp med kulan tog prinsessan den och sprang sin väg utan att ens tacka grodan.

”Vänta på mig.” ”Du springer för fort”, ropade grodan, men prinsessan låtsades inte höra utan sprang hela vägen hem till slottet utan att vända sig om.

Dagarna gick och prinsessan glömde bort grodan.

En dag när de åt middag bultade någon på dörren. Vem kan det vara frågade kungen och bad den yngsta prinsessan att gå och öppna.

Kapitel 5

När prinsessan öppnade dörren var det grodan som satt utanför. Släpp in mig nu, sa grodan. Du har ju lovat.

Prinsessan smällde igen dörren och gick tillbaka till bordet.

Va konstigt sa kungen. Var det ingen utanför dörren?

Jo, sa prinsessan, men det var bara en groda. En groda? Vad ville han? ropade kungen överraskad.

Prinsessan blev tvungen att berätta allt som hade hänt och när hon slutat sa kungen strängt. "En prinsessa måste alltid hålla det hon lovat." Hämta genast grodan och be honom om förlåt.

Grodan fick äta på prinsessans tallrik och åt upp allting. Det gjorde ingenting, tänkte prinsessan, för med den där otäcka grodan på bordet kan jag inte äta ens den minsta smula. Grodan tyckte extra mycket om ärtor, som han ordnade i rader bredvid tallriken innan han åt upp dem. Då kan man lätt räkna hur många man äter, sa han.

Grodan följde sedan efter prinsessan hela dagen och gjorde allting precis som hon.

När det blev kväll gick prinsessan och la sig i sin säng. Till grodan sa hon Du får ligga i docksängen. Sedan vände hon sig om på andra sidan och somnade.

Grodan ville inte ligga i docksängen.

Han hoppade i stället upp i prinsessans säng och la sig tätt, tätt bredvid hennes kind. Då vaknade prinsessan och blev så arg på grodan att hon kastade honom i väggen.

Gissa om prinsessan blev förvånad när grodan då förvandlades till en prins!

Prinsen kramade prinsessan och berättade att det varit en ond fe, som hade trollat honom till en groda.

Prinsen fick bo i slottet och han och prinsessan tyckte mer och mer om varandra. När de blivit vuxna ställde kungen till med bröllop och de levde sedan lyckliga tills de blev riktigt gamla och de fick ett helt dussin söta prinsar och prinsessor, lika många av varje sort.